Samenkörner (Neue Folge 28) 1934

„Eu sunt învierea și viața”

Principial, eu nu vizitez niciodată un cimitir. Recunosc deschis: simplul gând la un cimitir îmi inspiră un sentiment neplăcut. Găsesc în el ceva îngrozitor, respingător.

Așa vorbea un fabricant bogat din Saxonia, la masa de seară de la hotelul din N. El se afla în călătorie cu soția sa, în Sud, unde tânăra femeie trebuia să găsească însănătoșire în urma unei grave boli de plămâni. Vorbitorul era o imagine a puterii și a sănătății și, judecând după înfățișarea sa, încă foarte departe de moarte.

O liniște penibilă se lăsase după cuvintele bărbatului. Discuțiile animate de la masă s-au întrerupt pentru câteva clipe. Obrajii palizi ai femeii bolnave, de lângă vorbitor, se acoperiseră cu un roșu intens. În ciuda speranței pe care o nutrea în străfundul ei, să fie din nou sănătoasă, ea nu-și ascundea că nu mai putea fi departe ziua în care soțul ei va *trebui* să facă drumul la cimitir, așa de îngrozitor pentru el, - din cauza ei.

„Ceva îngrozitor - aici aveți dreptate”, a luat, în sfârșit, cuvântul un domn în vârstă, care stătea vizavi de soți; „pentru mulți oameni, gândul la cimitir este legat, de fapt, de groază și anume, pentru cei care văd în el numai locul vremelniciei și al descompunerii; dar cine știe despre sămânța prețioasă care este încredințată ogorului lui Dumnezeu până în ziua învierii, acela se va gândi la cimitir și cu alte sentimente.”

Aceste cuvinte, care au fost rostite lent și deslușit, i-au lămurit pe toți ascultătorii ce fel de om era bătrânul doctor din gura căruia veneau și privirile tuturor au rămas nerăbdătoare îndreptate spre vorbitor când a continuat prietenos:

„Firește că la o viață în glorie vor învia numai aceia care aici pe pământ au primit viața eternă prin credința în Hristos și sunt spălați curat de orice păcat prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Pentru ei, moartea nu mai este o spaimă, ci numai un deschizător de drum, care îi duce dintr-o lume plină de mâhnire, durere și înstrăinare de Dumnezeu, acolo unde nu mai este nicio suferință, unde vor aștepta în odihnă fericită clipa în care vor ieși din morminte în trupuri glorificate ale învierii, ca apoi să meargă cu toți răscumpărații în casa Tatălui.”

O privire recunoscătoare a căzut pe vorbitor din ochii tinerei soții a fabricantului. Ah, soțul ei, care o iubea așa de delicat, nu bănuia cât de îngrozitor avea de luptat cu teama de moarte, cum tremura inima ei când se gândea la mormântul întunecat și la clipa când moartea se va apropia de ea. O, cât dorea să-L cunoască pe Mântuitorul despre care vorbise domnul străin, care putea s-o elibereze de orice teamă și să-i dăruiască pacea în fața morții!

*

Au trecut luni. Pământul și-a îmbrăcat rochia de mireasă; văzduhul este plin cu parfumul florilor. Dar toată această splendoare de primăvară de sub care cerul albastru-închis al Sudului, n-a putut să rețină viața care zbura a tinerei soții a fabricantului. Ea a devenit tot mai slăbită și mai slăbită, iar pe obrajii ei înfloresc trandafirii cimitirului. Să fie totuși adevărat că el trebuie să se despartă de ea, că trebuie s-o dea, pe ea, frumoasa, tânăra lui soție, pe care o iubea mai mult decât orice altceva pe lume? Acestea sunt întrebările pe care bărbatul puternic și le punea mereu disperat.

„Este într-adevăr așa, domnule doctor?”, a întrebat și bolnava personal. „Ei, atunci voi încerca să mă supun voii Sale și s-o iau liniștită din mâna Sa.”

Multe lucruri se petrecuseră în ultima vreme în inima tinerei femei. Gândul morții nu îi mai insufla groază. Se gândise de multe ori la moarte, iar această cugetare și meditare asupra morții

și a mormântului au determinat-o să se ducă la Cel care a murit de bunăvoie, ca să-i salveze pentru totdeauna din legăturile morții pe toți cei care cred în El. Ea a găsit la picioarele Sale aceea după care tânjise așa de mult: pace și odihnă chiar și în fața morții. Ea se știa adăpostită în Isus, Mântuitorul ei, al Cărui sânge o curățise de orice păcat și minunatul cuvânt de despărțire pe care Domnul Isus îl adresase odinioară ucenicilor: „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” [Ioan 14.19], o mângâia și o îmbărbăta în fiecare zi din nou, când tinerețea și dragostea ei pentru soț doreau să-și revendice drepturile.

Ce fericire era pentru tânăra soție a fabricantului, că venise la Isus fără ezitare! Starea ei mergea în declin mai repede decât se gândise ea însăși. Doctorul nu mai putea să facă nimic pentru ea și într-o zi a adormit liniștită și pe neașteptate.

*

Peste cimitir, vântul bate liniștit. Este ca și când și-ar șopti chiparoșii întunecați între ei, ce depășire grea l-a costat pe bărbatul de acolo, de la mormântul deschis, să vină aici, în acest loc al morții, care îi inspiră groază, pe care îl urăște, dar la care a trebuit acum să-și aducă ce a avut cel mai scump.

El stătea disperat la mormânt. În interiorul său se dezlănțuie furtuna.

„Este prea mult! Aceasta este mai rău decât moartea însăși!”

Atunci a ajuns un cuvânt la urechea sa:

„Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată!”

Bărbatul adânc mâhnit simțea: Acesta nu este un cuvânt al unui om. Care om poate să vorbească așa? În cuvântul acesta este putere. Acesta este cuvântul Unuia superior, al Unuia atotputernic. Cuvântul acesta l-a atins ca o adiere a eternității.

Totuși, în ciuda acestei atingeri a puterii cuvântului divin - să înțeleagă, să creadă acest cuvânt, nu, nu poate. Cum poate să fie vorba despre înviere și viață într-un loc unde numai moarte și putrezire vede înaintea sa? Totuși, acest cuvânt din necrolog rămâne fixat în inima sa și în ciuda contradicției gândurilor sale, el simte ceva din mângâierea care este în el.

*

A trecut un an. Ziua morții mult regretatei soții se apropia. Soțul singuratic și-a părăsit localitatea de domiciliu, ca să călătorească la mormântul foarte îndepărtat, deasupra căruia foșnesc palmierii.

Adâncit în durere, el stă lângă movila bine îngrijită. Privirea sa se odihnește pe piatra care acoperă mormântul. Atunci a citit cuvintele:

„Eu sunt învierea și viața!”

Doctorul, care a preluat grija pentru mormânt, a ales aceste cuvinte ca inscripție pe mormânt. Din zilele grele ale bolii și ale morții, acest om a devenit un prieten, care a îndeplinit conștiincios rugămintea care i-a fost adresată de a lua în primire mormântul.

Privirea celui îndoliat se fixa mereu pe cuvintele puternice, cioplite în marmură; și era ca și când sufletul său, cu cât privea mai mult timp, cu atât simțea mai mult, puterea lor minunată, care învinge moartea și mormântul. Îl vor birui ele de tot?

Samenkörner (Neue Folge 28) 1934

Omul puternic dădea o luptă dură în cimitirul liniștit. El nu se mai gândea la intimidarea morții. Gândul urât la putrezire nu-l preocupa în clipa aceasta. Poate el să creadă? Oare să creadă? - aceasta este întrebarea care nu îi mai dădea pace. Să creadă în El, în Cel care a rostit cuvintele: „Eu sunt învierea și viața”? Până astăzi doar a privit. Ce a văzut, a considerat adevărat. Să creadă acum, fără să vadă, el, omul sceptic?

Cineva stă și-l observă de departe pe bărbat în lupta sa. Este doctorul.

Și din cer este îndreptat un ochi plin de dragoste asupra lui, care, aparent, trebuie să-și ducă singur lupta grea până la capăt. Este ochiul Aceluia care este mai puternic decât orice putere, chiar și decât puterea omului sceptic și puterea omului necredincios. Omul împreună mâinile. De pe buzele sale vine încet: „Cred, Doamne. Ajută necredinței mele!”

Doctorul se apropie de el. Îi dă mâna și vorbește cu un glas cald:

„N-a devenit acest cimitir și pentru dumneavoastră un ogor al lui Dumnezeu? Cei care cred în Fiul lui Dumnezeu vor învia pentru viața eternă. Căci El a spus: «Eu sunt învierea și viața!»”

Titlul original: „Ich bin die Auferstehung und das Leben”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934,* pag. 216-221.